

ΡΩΜΙΚΑ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΗ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τῶν ὧρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί—ἀπ'εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κ τ ῶ φ ρ ᾶ γ κ α ε ἶ ν α ι μ ὶ ν ο.
Γιὰ τὰ ξένα ὁμως μέρη—δ ἔ κ α φ ρ ᾶ γ κ α και 'σ τ ῶ χ ἔ ρ ι.

Εἰς γῶσιν φέρομεν παντὶς εὐμούσου τελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμιοῦ» ἀνελλιπῆ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν. κί' ὅποτος ἀπ'ἔξω θέλει

Ἐβδομον κί' εἰκοστὴν μετροῦντες χρόνον
ἐδρεῦομεν στὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἐτος χίμα δάδεκα κί' ἑξηκασί' ἀκόμα,
ἔλοι τὴν Ἀνόρθωσι θάθουνη σ'τὸ στόμα.

Ἄπριλ' εἰκοσιμία
και Κρήτης τρικυμία.

Χίμα διακόσια τέσσαρα,
πάει κί' ὁ Βέ' στὸν Καίσαρα.

Στίχους μερικους ἄς κάμω γιὰ τῆς κόρης μου τὸν γάμο.

Πάλ' Ἠσάκι χόρευε, πάλι στεφάνια γάμου...
ἀδειάζει τὸ σπιτάκι μου, πληθαίνουν τὰ παιδιὰ μου.

Κί' ὅπως ἀφίνουν τὴν φωνὴν
μὲλις φτερώσουν τὰ πουλιὰ,
ἔτσι θαρρῶ πὼς ξεπετοῦν ἀπὸ τὸ σπητικό τους
και τὰ' διαὰ μου τὰ πουλιὰ νὰ στήσουνε δικὸ τους.

Και σένα, καλοῦθηστρα μου, μὲ πῆλους σ' ἀντιπρόζω,
μὲ παλληκάρη διαιλεκτὸ νύφη σὲ καμαρόνο,
και τὴν ἀπὸ χαρὰ πόνου κί' ἀπὸ χαρὰ δακρυῶ,ω,
γιατί δὲν γίνεσαι χαρὰ χωρὶς και κάποιο πόνο.

Σὰν τὸν ἀνθὸ τῆς λεμονιάς παρθενικὴ προχώρει
κί' ἡ ψυχικὴ σου παρθενὰ ποτὲ νὰ μὴν πεύδνη,
κί' ὅσας εὐχαίς εὐχῆθηκα σ'τὴν πρώτη μου τὴν κόρη
τόσας και τῆς μικρότερης ἄς ράνουν τὸ στεφάνι.

Ὁ Ξύλινος πολίτης 'στους βουλευτὰς τῆς Κρήτης.

Φ.—Πρόσμενα μὲ κτυποκάρδι, Περικλέτο συμπολίτη,
νὰ μὰς εἴθουνε σ'τὴν Ἀθήνα Βουλευταὶ κί' ἀπὸ τὴν Κρήτη,
και μὲ φλόγα σ'τὸ κεφάλι
και μὲ φλόγα σ'τὴν ψυχὴ
ἐλεγα κί' ἐγὼ μεγάλην
νὰ τοὺς γίν' ὑποδοχὴ.

Ζήτω φῶναξ κί' οὐρρά
κί' εἶχα τόσο καρδιοκτύπι,

μὲ ἔνθουσιάζε χαρὰ,
ὅμως μ' ἔτρωγε και λύπη.

Κί' ἔλεγα καθ' ἑαυτὸν:
τάχα τί μὰς ὠφελεῖ
κί' ἂν δεχθοῦμε σ'τὴ Βουλὴ
Βουλευτῶρων τῶν Κρητῶν;

Κί' ἂν καθίσω σ'τὴ Βουλὴ κί' ἡ τῶν Κρητικῶν ὁμάς,
ποῖο τὸ κέρδος και γι' αὐτοὺς, ποῖο τὸ κέρδος και γιὰ μ' ας;

Κί' ἂν ἀζῶρθον κί' ἐκεῖνοι
νὰ καθίσουν μὲ τοὺς ἄλλους,
τοὺς' δικούς μας παπαγάλους,
ἔνωσις μ'πορεῖ νὰ γίνη;

Κί' ἂν κί' αὐτοὶ ὁ Κυβερνήτης
κάνη τόπο, κάνη θέσι
γιὰ τοὺς Βουλευτὰς τῆς Κρήτης,
ποῖον σφέλος, μ'μαμπέση;

Κί' ἂν κί' αὐτοὺς τοὺς βοηθήση,
κί' ἀνεπίστως δὲν τοὺς διώξῃ,
ἀλλ' ἐν ὕμνοις, ἀλλ' ἐν δόξῃ
'στὸ πλεῦρό του τοὺς καθίσῃ;

Κί' ἂν γενοῦνε γι' αὐτοὺς πολλὰ,
κί' ἂν ἴβῃ τὸν Μακρινόρο,το,
κί' ἂν ἴβῃ τὸν Γεωργαλά,
τί μὲ τοῦτο, Περικλέτο;

Ἄλλα πᾶν χαμένα πάλι,
κί' ἐνθουσιασμοὶ μεγάλοι
και ζητωκραυγαὶ τοῦ κάκου.

